

Uchwała Komisji habilitacyjnej
powołanej dnia 5 lutego 2020 r. przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów
do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego
ks. dr. Piotra Rossy w dziedzinie nauk teologicznych
na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

Komisja habilitacyjna powołana w dniu 5 lutego 2020 r. (Nr BCK – I – L – 9955/19) przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów w składzie:

- ks. prof. dr hab. Jan Perszon – przewodniczący,
- ks. dr hab. Paweł Kiejkowski, prof. UAM – sekretarz komisji,
- ks. dr hab. Janusz Lekan, prof. KUL – recenzent,
- ks. dr hab. Krystian Kałuża, prof. UO – recenzent,
- ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk – recenzent,
- ks. dr hab. Paweł Rabczyński, prof. UWM – członek komisji,
- dr hab. Elżbieta Kotkowska, prof. UAM – członek komisji,

zebrana na posiedzeniu w trybie zdalnym w dniu 8 maja 2020 r. stwierdza, co następuje:

1. Recenzje i opinie:

Realizując pierwszy punkt przyjętego porządku obrad, przewodniczący Komisji poprosił o przedstawienie recenzji oraz opinii i sformułowanie końcowych wniosków.

Recenzenci przedstawili recenzje w formie zwięzłych wypowiedzi w następującym porządku:

Ks. dr. hab. Janusz Lekan, prof. KUL: Habilitant przedstawił do oceny swoją książkę *Hiszpański testimonialny projekt teologii fundamentalnej*. Tytuł publikacji wskazuje na główny problem badawczy, postawiony przez Autora. Chodzi o naukowe sformułowanie systemu teologii fundamentalnej o charakterze testimonialnym, który skutecznie odpowiadałby wyzwaniom, jakie przed tą dziedziną teologii stawia współczesny człowiek. Monografia ks. Rossy prezentuje się jako publikacja zwarta, posiadająca strukturę logicznie uzasadnioną. Wybór obszaru teologii hiszpańskiej wydaje się wyborem właściwym, jako że w niej znajdujemy próbę odpowiedzi na różnoaspektowy kryzys wiary, który mocno dotyka nie tylko Hiszpanię, ale całe chrześcijaństwo zachodnie. Właściwie została określona baza źródłowa dla uzyskania odpowiedzi na postawioną tezę. Wybór trzech specjalistów teologii fundamentalnej, księży Salvadora Pié-Ninota, Cezara Izquierdo i Javiera Pradesa, uzasadniony jest ich dorobkiem w zakresie teologii fundamentalnej oraz różnorodnością specyficznych dla każdego z nich elementów kategorii świadectwa.

Kluczowym, z punktu widzenia metodologicznego, w odpowiedzi na postawiony w tytule problem badawczy wydaje się być rozdział pierwszy: Horyzont świadectwa. Dzięki analizie źródeł Autor wydobywa i opisuje w nim wszystkie fundamentalne aspekty, które stanowią źródła i fundamenty testimonialnej teologii fundamentalnej analizowanych autorów hiszpańskich. W pierwszym rozdziale Autor ukazuje jaki fundament i uprawnienia posiada teologia fundamentalna dla przekazu wiarygodności Objawienia w Jezusie Chrystusie. Z punktu widzenia teologii wiarygodność tę odkrywa się przez świadectwo podstawowe Jezusa Chrystusa, żyjącego, ukrzyżowanego i zmartwychwstałego, w którym prawda o Bogu definitywnie odpowiada wolności człowieka. Rozdział kończy analiza kulturowych przemian zachodzących w Hiszpanii jako przykład konkretnego środowiska, które stawia wyzwania konieczne do podjęcia przez refleksję teologiczną. Rozdział drugi, Świadectwo Objawienia Boga, zmierza do właściwego przywrócenia pełnego obrazu fundamentu świadectwa jakim jest Bóg. Świadectwo Boga o sobie samym, w pełni wyrażone w objawieniu dokonany przez Jezusa Chrystusa, jest wyrazem Bożej pedagogii wobec człowieka. Ks. Rossa ukazuje tu najważniejsze wymiary świadectwa Bożego objawienia w refleksji teologów hiszpańskich, zachowując przy tym znaczeniowy porządek historii zbawienia. Kontynuacją dzieła Jezusa jest misterium Kościoła, stąd kolejny rozdział Świadectwo Kościoła ks. Rossa poświęca tej tematyce. Słusznie na pierwszym miejscu stawia jego wiarygodność czyli istotowe fundamenty tajemnicy Kościoła Chrystusowego w oparciu o najważniejsze obrazy eklezjologii biblijnej. Dopełnieniem stają się znamiona Kościoła i ich walor testimonialny, tak jak to ujmują hiszpańscy autorzy, z podkreśleniem nowszych ujęć tradycyjnych *notae Ecclesiae*. Trzy pierwsze rozdziały zmierzały do przygotowania narzędzi dla podjęcia kwestii przedmiotowej tego zagadnienia: syntezy, której celem jest zbudowanie projektu testimonialnej teologii fundamentalnej w oparciu o określone źródła współczesnej teologii hiszpańskiej. Ks. Rossa podejmuje to wyzwanie w czwartym rozdziale swojej publikacji.

Od strony merytorycznej recenzowana monografia jest wartościowym studium, w którym ks. Rossa zdołał potwierdzić umiejętność posługiwania się wszystkimi najważniejszymi cechami, jakie charakteryzują samodzielnego naukowca. W swojej całości publikacja ta ukazuje, iż proponowany projekt testimonialny teologii fundamentalnej posiada charakter całościowy i oryginalny. Właściwie odpowiada na współczesne wyzwania i jest inspirujący dla samych teologów fundamentalnych. Z punktu widzenia formalnego książka Habilitanta posiada wszystkie walory dobrej publikacji naukowej. W pierwszym dziale nie zastosowano jednak uporządkowania chronologicznego, które wyraźniej pokazuje rozwój nauczania Kościoła. Ponadto dokumenty papieskie czy soborowe nie zostały umieszczone zgodnie ze stopniem ich ważności dogmatycznej. Na podkreślenie natomiast zasługuje szeroki wybór literatury obcojęzycznej, zwłaszcza hiszpańskiej, w ostatnim dziale Bibliografii. Język recenzowanej publikacji jest właściwy teologicznie i stylistycznie. Większość dzieł źródłowych, z których korzystał ks. Rossa, nie zostało do tej pory przetłumaczonych na język polski.

Ks. dr hab. Krystian Kałuża, prof. UO: Pragnę na wstępie zauważyć niezwykłą aktualność zaproponowanego przez Autora testimonialnego projektu teologii fundamentalnej.

Przechodząc do oceny formalnej monografii pragnę podkreślić bardzo dobry warsztat metodologiczny Autora. Praca stanowi spójną, dobrze skomponowaną całość, dopracowaną w

każdym szczególe. Struktura rozprawy obejmuje spis treści, wykaz wybranych skrótów, wstęp, cztery główne rozdziały podzielone na mniejsze jednostki, zakończenie, bibliografię oraz streszczenie w języku angielskim. Docenić należy niezwykłą zdolność syntezy Autora, który z dużej ilości materiału źródłowego oraz wielości wątków tematycznych potrafił wydobyć rzeczy najistotniejsze i nadać im spójną, dobrze usystematyzowaną całość.

Cel rozprawy został jasno określony. Jest nim poszukiwanie testimonialnego projektu teologii fundamentalnej w oparciu o wypowiedzi czołowych współczesnych hiszpańskich przedstawicieli tej dyscypliny. Są nimi: Salvador Pié-Ninot, César Izquierdo oraz Javier Prades. Ich wybór uzasadniają liczne publikacje i wystąpienia na kongresach i seminariach międzynarodowych, jak również projekty popularnonaukowe oraz działalność pastoralna, w których teologowie ci konsekwentnie odwołują się do kategorii świadectwa. Tak sformułowanej tezie towarzyszą hipotezy badawcze, które weryfikowane są w poszczególnych rozdziałach opracowania.

Krytyczna analiza źródeł jest pierwszym krokiem metodologicznym, pozwalającym Autorowi całościowo spojrzeć na omawiane zagadnienie. Jej wyniki zostały przedstawione w porządku systematycznym, usyntetyzowane i poddane ocenie w perspektywie fundamentalnoteologicznej. Wyciągnięte wnioski posłużyły ukazaniu wyzwań, przed jakimi stoi dzisiejsza teologia fundamentalna. Na tym też polega główny walor naukowy recenzowanej monografii. *Hiszpański testimonialny projekt teologii fundamentalnej* to w zasadzie dzieło samego Habilitanta, który podjął trud ułożenia rozproszonych fragmentów obrazu w harmonijną całość. Mamy tutaj do czynienia z dziełem dojrzałym, pod każdym względem przemyślanym, w dużym stopniu oryginalnym i inspirującym do dalszych przemyśleń. Przy tym Autor nie boi się formułować własnych myśli i poglądów, co pokazuje jego kompetencje, dojrzałość naukową oraz zdolność do samodzielnej refleksji. Do tego warto dodać, że praca spełnia wysokie standardy językowe. Autor unika neologizmów, wyraża się jasno i precyzyjnie. Cytaty zostały umieszczone w przypisach, najczęściej w oryginale hiszpańskim, natomiast tekst główny zawiera parafrazę myśli omawianych autorów.

Przyjrzyjmy się teraz stronie merytorycznej rozprawy. W rozdziale pierwszym zaprezentowano myśl omawianych teologów hiszpańskich w horyzoncie ważnej dla nich kategorii świadectwa. Po omówieniu danych biblijnych sięgnięto do wypowiedzi *Magisterium Ecclesiae*, będących ważnym źródłem inspiracji dla iberyjskich teologów. Wskazano również na impulsy intelektualne płynące ze strony refleksji filozoficznej i teologicznej oraz oceniono ich wartość dla teologii testimonialnej. Na koniec dokonano przeglądu sytuacji wspólnoty wiary i przekazu Objawienia w kontekście przemian kulturowych, jakie dokonują się w Hiszpanii. Drugi rozdział pracy jest poświęcony Objawieniu Bożemu rozpatrywanemu w horyzoncie świadectwa. Użycie przez teologów iberyjskich kategorii świadectwa jako klucza interpretacyjnego do pojęcia Objawienie dotyczy zarówno poszczególnych etapów Bożego Objawienia, jak i jego pełni zrealizowanej w Osobie i dziele Jezusa Chrystusa. Od strony treściowej trudno doszukać się tutaj jakichś nowości czy oryginalnych ujęć. Nowością wydaje się jedynie konsekwentne stosowanie nazwy „świadectwo” czy to w stosunku do Objawienia Bożego, czy to wobec osoby Jezusa Chrystusa, słusznie określanego mianem „Świadka podstawowego”, czy to w odniesieniu do

testimoniów o Jezusie Chrystusie. Niemniej jednak zabieg ten nadaje traktatowi o Objawieniu pewną spójność, której dotąd mu brakowało. W rozdziale trzecim przeanalizowano myśl omawianych teologów hiszpańskich dotyczącą świadectwa Kościoła, zarówno w odniesieniu do specyficznej natury Kościoła, jak też do poszczególnych form jego pośredniczenia w wymiarze apostołskim, sakramentalnym i wspólnotowym. Rozdział czwarty stanowi bardzo dobrą syntezę refleksji testimonialnej hiszpańskich teologów fundamentalnych. W mojej opinii jest to najbardziej interesująca i najbardziej oryginalna część pracy. Na uwagę zasługuje najpierw dowartościowanie teologii naturalnej, wskazującej na możliwość poznania Boga ze stworzeń za pomocą rozumu. Jednocześnie teologowie z Hiszpanii słusznie podkreślają niewystarczalność naturalnych źródeł religijności człowieka. Pozostaje pytanie, czy w świetle współczesnej teologii katolickiej, podkreślającej jedność porządku natury i łaski, można mówić o czymś takim, jak „religijność naturalna”? W polskiej literaturze religiologicznej od dłuższego czasu mówi się o objawieniowej genezie religii. Formalnym początkiem religii jest wiara jako odpowiedź człowieka na Boże Objawienie. Stąd zamiast o „Objawieniu naturalnym” lepiej mówić o „Objawieniu przez naturę człowieka i świata”. Szkoda, że Habilitant nie zwrócił wystarczającej uwagi na ten brak konsekwencji terminologicznej w pismach omawianych teologów hiszpańskich. Na pozytywną uwagę zasługuje natomiast uwypuklenie związku świadectwa z wolnością, której fundamentem jest otwartość człowieka na Boga.

Ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk: Ks. Piotr Rossa przedstawił jako główne osiągnięcie naukowe monografię: *Hiszpański testimonialny projekt teologii fundamentalnej*. Praca składa się z czterech części, z których każda zawiera po kilka rozdziałów i paragrafów, a ponadto wstępu, zakończenia, streszczenia w języku angielskim i bibliografii. Jak zaznacza Autor we wstępie swojej dysertacji jego celem jest stworzenie w miarę całościowego, testimonialnego projektu hiszpańskiej teologii fundamentalnej. Będącej zarazem próbą odpowiedzi ze strony teologicznej na współczesne wyzwania człowieka i społeczności. W przekonaniu Habilitanta prezentowana przez czołowych przedstawicieli hiszpańskich teologia fundamentalna w jej testimonialnym ukierunkowaniu stanowi istotny i dynamicznie rozwijający się od lat 90. XX wieku system naukowy.

W pierwszej części pracy jest ukazana ogólna koncepcja doktrynalna teologów iberyjskich, która dotyczy właściwie pojętego świadectwa. Stanowi ona odpowiednie tło dla dalszego nakreślenia rzeczywistych horyzontów projektu testimonialnego. Punktem wyjścia staje się tu biblijny aspekt różnorodnych wymiarów świadectwa. Następnie oparcie się hiszpańskich teologów na Magisterium Kościoła dla pogłębienia testimonialnego ukierunkowania teologii. Autor dokonał analizy motywów filozoficznych w refleksji nad sensem świadectwa. Bliższe zapoznanie się z określonymi poglądami filozoficznymi i teologicznymi, które promowały kategorię świadectwa, pozwala przyjąć tezę o ich bezpośrednim wpływie na teologów iberyjskich w zakresie kształtowania własnej wizji naukowej. Druga część dysertacji poświęcona jest bardziej gruntownej analizie świadectwa Objawienia Bożego w myśli S. Pié-Ninota, C. Izquierdo i J. Pradesa. Dzięki czemu przedstawiono wyczerpująco płaszczyznę interpretacyjną samej kategorii teologicznej oraz jej istoty i rodzajów. Użycie pojęcia świadectwa przez teologów iberyjskich, jak podkreśla

Habilitant, dotyczy szczególnie etapów Objawienia z jego pełnią w świadectwie Jezusa Chrystusa. Na kolejnym etapie badań i analizy myśli omawianych teologów z Hiszpanii przedstawiono świadectwo Kościoła. W części ostatniej autor dokonał syntezy najważniejszych elementów hiszpańskiego projektu testimonialnego. To działanie pozwala lepiej i dobitniej uzmysłowić czytelnikowi znaczenie i wartość opisanego nurtu teologicznego. Znamiennym efektem rozwoju projektu testimonialnego jest przeciwstawienie redukcji świadectwa chrześcijańskiego do płaszczyzny jedynie horyzontalnej, bez uwzględnienia jego głębokiego źródła w Bogu, jak i ukierunkowania na Niego. Teologowie niezwykle trafnie diagnozują otaczającą ich rzeczywistość duchowo-kulturową nie tylko w Hiszpanii. Proponują nowe możliwości dotarcia do Objawienia w formach hermeneutyki, apologetyki i dialogiki.

Następnie członkowie Komisji przedstawili swoje opinie:

Ks. dr hab. Paweł Rabczyński, prof. UMW: W dysertacji autor przedstawił koncepcję teologii fundamentalnej opartej na kategorii świadectwa, podejmowaną przez trzech współczesnych hiszpańskich teologów Salvadora Pié-Ninota, Césara Izquierdo i Javiera Pradesa. Celem badań ks. Rossy było zrekonstruowanie i wyeksponowanie w ujęciu testimonialnym poglądów wspomnianych wyżej teologów oraz wykazanie wartości ich projektu poprzez wyodrębnienie i ocenę jego charakterystycznych elementów. Habilitant wywiązał się z tego zadania bardzo dobrze. Opracowana przez niego hiszpańska teologia testimonialna, korzystająca z osiągnięć hermeneutyki, apologetyki i dialogiki, wybitnie kontekstualna, może być potraktowana jako adekwatna odpowiedź na znaki naszych czasów. Podjęta przez ks. dra Piotra Rossę problematyka jest oryginalna i aktualna, inspiruje do dalszych badań. Jego osiągnięcie naukowe stanowi znaczny wkład w rozwój teologii fundamentalnej. Ponadto Habilitant wykazał się istotną aktywnością naukowym na polu krajowym i międzynarodowym. Opublikował 21 prac naukowych. Uczestniczył w sympozjach i kongresach w Polsce i za granicą.

Dr hab. Elżbieta Kotkowska, prof. UAM: Habilitant przedstawił jako główne osiągnięcie monografię swojego autorstwa: *Hiszpański testimonialny projekt teologii fundamentalnej*. Stanowi ona wkład w rozwój teologii fundamentalnej, szczególnie w Polsce, gdzie znajomość hiszpańskiej teologii współczesnej nie jest powszechna wśród teologów. W swojej pracy Habilitant wykazał się samodzielnością myślenia i sprawnością metodologiczną.

2. Monografia została oceniona jako:

Ks. dr hab. Janusz Lekan, prof. KUL: *Hiszpański testimonialny projekt teologii fundamentalnej* to rozprawa, która z jednej strony jest krokiem naprzód w rozwoju teologii fundamentalnej, z drugiej zaś jej konkretną odpowiedzią na wyzwania, na jakie przekaz wiary napotyka w specyfice dzisiejszego świata i wobec problemów współczesnej antropologii, czyli braków w rozumieniu natury i powołania człowieka. To wszystko posłużyło do syntezy, która tworzy zwarty całościowo, choć nie wyczerpujący, projekt hiszpańskiej testimonialnej teologii fundamentalnej. Projekt oryginalny i inspirujący, stąd oryginalność dzieła ks. Rossy sprawia, że będzie on także dostępny dla szerokiego grona polskich teologów

fundamentalnych. Stwierdzam, że poddana recenzji publikacja ks. Piotra Rossy, w pełni odpowiada wymogom stawianym tego rodzaju publikacjom w przewodzie habilitacyjnym.

Ks. dr hab. Krystian Kałuża, prof. UO: Przedstawione do recenzji główne osiągnięcie naukowe ks. dra Piotra Rossy oceniam bardzo wysoko. Spełnia ono wszystkie wymogi formalne i merytoryczne stawiane tego typu rozprawom. Uważam też, iż stanowi ono znaczący wkład w rozwój teologii fundamentalnej oraz źródło inspiracji dla dalszego rozwijania myśli wiarygodnościowej. Polskim czytelnikom będzie z pewnością służyło jako nieocenione źródło informacji na temat hiszpańskiej teologii fundamentalnej. Będzie również pomocą w budowaniu kolejnych testimonialnych ujęć teologii fundamentalnej, które bliskie są także polskiej myśli fundamentalnoteologicznej.

Ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk: Praca habilitacyjna ks. dr Piotra Rossy w swej warstwie merytorycznej, dotyczącej głównie specyfiki testimonialnego poznania hiszpańskich teologów, stanowi ważny wkład naukowy. Znaczenie opracowania wzmacnia dodatkowo jego sugestywność w odniesieniu do pastoralnego wymiaru dzisiejszego Kościoła. Ukazanie zależności obydwu elementów zwraca uwagę niewątpliwie na rzeczywistość przymiotowości owej idei twórczej. Ponadto wykształcenia się współczesnego nurtu teologii hiszpańskiej, który nabywa zdolność oddziaływania ponad lokalnego i otwartego na powszechność eklezjalną. Dogłębna analiza założeń i konkretnych wskazań wynikających z określonego systemu teologicznego ze strony Habilitanta w pełni zaświadcza o jego niepodważalnych kompetencjach teologicznych.

3. Dorobek naukowy i organizacyjny:

Ks. dr hab. Janusz Lekan, prof. KUL: Niewątpliwie ks. dr Piotr Rossa jest nie tylko teologiem o pogłębionym warsztacie naukowym, na co wskazują jego publikacje, ale również z łatwością dociera z wynikami swojej pracy badawczej do szerszego kręgu odbiorców. Czyni to nie tylko przez teksty pisane, ale również poprzez prowadzone wykłady akademickie i aktywny udział w kongresach i sympozjach naukowych, zarówno w kraju, jak i za granicą. Dydaktyczna działalność naukowa ks. Rossy obejmuje zakres teologii dogmatycznej i fundamentalnej. Znamionuje to szeroką wiedzę Habilitanta i systematyczny wysiłek jej pogłębiania i aktualizacji. Kilkunastoletnia praktyka pracy dydaktycznej niewątpliwie dała ks. Rossie możliwość rozwoju warsztatu teologicznego i usprawniła jego pracę naukowo-badawczą. Naukowa działalność ks. Rossy przejawiała się również w aktywnej działalności organizacyjnej. Podsumowując, uwzględniając całość osiągnięć naukowo-badawczych ks. Piotra Rossy oraz jego dorobku w zakresie dydaktyki i popularyzacji nauki oraz współpracy międzynarodowej, ich ocenę uważam za pozytywną.

Ks. dr hab. Krystian Kałuża, prof. UO: Ks. dr Piotr Rossa ma w swoim dorobku naukowo-badawczym 21 publikacji, które stanowią oryginalny wkład w rozwój teologii fundamentalnej. Brał również udział w 14 krajowych konferencjach naukowych, na których wygłosił referat, oraz w 1 zagranicznej, na której wygłosił referat w języku hiszpańskim. Należy stwierdzić, że dorobek nie jest to obszerny ale jest on wystarczający dla uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Przedstawione do recenzji publikacje cechuje solidność i dojrzałość naukowa oraz dość szeroka perspektywa badawcza.

Oceniając aktywność naukowo-badawczą Habilitanta należy stwierdzić, że ks. dr Piotr Rossa nie posiada publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Web of Science lub na liście European Reference Index for the Humanities. Nie wykazał również sumarycznego impact factor publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports, ani liczby cytowań publikacji według bazy Web of Science. Jednak z uwagi na charakter reprezentowanej dyscypliny braki te nie stanowią poważnego zaniedbania, ponieważ spełnienie tych kryteriów na polu teologii wymaga działań wykraczających poza powszechnie przyjęte standardy. Jeśli chodzi o osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne i popularyzatorskie, to stwierdzam, że również w tym zakresie dorobek ks. dra Piotra Rossy jest wystarczający do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk teologicznych. Jest członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia Teologów Fundamentalnych w Polsce, Towarzystwa Teologów Dogmatyków, Europejskiego Stowarzyszenia Teologów Katolickich oraz Hiszpańskiego Stowarzyszenia Personalistów.

Ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk: Całościowe spojrzenie na dokonania badawcze Habilitanta pozwala na ich pozytywną ocenę. Sam zakres i tematyka prowadzonych analiz naukowych są oparte na szerokiej bazie przedmiotowo-teologicznej. Dzięki czemu te stają się zasadniczo pozbawione zawężenia czy ograniczenia na polu poszukiwań i rozwiązań teoretycznych. Na duże uznanie zasługuje również proces i metoda realizacji poszczególnych zamierzeń twórczych. Autor wykazuje się należyłą sprawnością i konsekwencją w podejmowaniu założeń oraz skutecznym dowodzeniu własnej tezy. Pewnym minusem jest brak publikacji naukowych w czasopismach znajdujących na liście European Reference Index for the Humanities. Podobnie sytuacja wygląda w kwestii cytowania według bazy Web of Science i Indeksu Hirscha. Kandydat nie wykazał się ponadto uczestnictwem w projektach i grantach badawczych. W dokumentacji nie wymieniono żadnej redakcji publikacji zbiorowej. Był tylko recenzentem jednej książki oraz autorem jednego sprawozdania z VIII Kongresu Teologów Polskich. Ostatecznie należy stwierdzić, iż określona część dorobku naukowo-badawczego spełnia kryteria wymagane w postępowaniu habilitacyjnym.

W działalności dydaktycznej, popularyzatorskiej i międzynarodowej Ks. dr Piotra Rossy dostrzec można duże zaangażowanie i efektywność. To zaś pozwala mu nieustannie rozwijać swoje zdolności edukacyjne, udoskonalać formę przekazu treści na różnych płaszczyznach i wreszcie coraz bardziej zaznaczać się obecnością w międzynarodowej dyspcie teologicznej. Owe usposobienie osobiste jedynie potwierdza rzetelne podejście Kandydata do wyzwań związanych z pracą dydaktyczno-naukową. Stanowi również odpowiednią rekomendację dalszego rozwoju przykładowej postawy naukowca. Zachodzą zatem uzasadnione podstawy, aby uznać wyżej wymienione kwalifikacje jako całkowicie odpowiadające kryteriom niezbędnym w postępowaniu habilitacyjnym.

Ks. dr hab. Paweł Rabczyński, prof. UMW: Dorobek naukowy, dydaktyczny, organizacyjny, jak i współpracy akademickiej ks. Rossy świadczy o jego dojrzałości i samodzielności naukowej. Na szczególne uznanie zasługują tak często niedoceniane osiągnięcia związane z opieką naukową nad studentami, na przykład przygotowanie 23 prac magisterskich oraz popularyzacja nauki poprzez zamieszczanie własnych artykułów i projektów teologicznych w ogólnodostępnych bazach i zasobach internetowych. W mojej

ocenie ks. dr Piotr Rossa spełnia wymogi stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk teologicznych i wnioskuję o nadanie mu tegoż stopnia.

Dr hab. Elżbieta Kotkowska, prof. UAM: Pozostałe osiągnięcia naukowe także są wystarczające, aby prześledzić działalność naukową oraz badawczą Habilitanta i uznać ją za pozytywną. Grupuje się ona w czterech głównych obszarach. Możliwość dookreślenia tych obszarów pozwala stwierdzić, że zainteresowania naukowe Habilitanta nie są rozproszone, ale mają logicznie określoną strukturę, dającą ogłęd jego rozwoju naukowego. W pozostałych obszarach współpracy międzynarodowej, dydaktycznym i popularyzatorskim również wykazał się dostatecznymi osiągnięciami. Stwierdzenia te poparte są zgodną, w głównych punktach, oceną wszystkich recenzentów.

4. W podjętej przez komisję dyskusji zwrócono uwagę na następujące kwestie:

Ks. prof. dr. hab. Jan Perszon: W oparciu o recenzje, sporządzone przez wybitnych rzeczoznawców, jednoznacznie popieram wniosek o nadanie Kandydatowi stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych. Kandydat posiada wszystkie kwalifikacje, by prowadzić samodzielną aktywność naukową. Ma za sobą długi staż nauczyciela akademickiego, jego dorobek jest znaczący merytorycznie i bogaty ilościowo. Habilitant ma też niezwykle ważne doświadczenie w aktywności naukowej na forum międzynarodowym, na przykład czynne uczestnictwo w dwóch kongresach teologicznych. Wszyscy trzech recenzenci wysoko oceniają nie tylko znakomitą monografię habilitacyjną, ale także pozostały dorobek naukowo-dydaktyczny i organizacyjny.

Ks. dr. hab. Janusz Lekan, prof. KUL: Chciałbym podkreślić, że ks. dr Piotr Rossa jest nie tylko utalentowanym, ale także pracowitym teologiem. O solidnym warsztacie naukowym. W jego dorobku widać szerokie podstawy fundamentalno-dogmatyczne oraz dużą erudycję i znajomość literatury oraz teologii obcojęzycznej. Jest doświadczonym dydaktykiem oraz promotorem prac magisterskich. Pewnego rodzaju mistrzem dla swoich słuchaczy. Uprawiana przez niego teologia nosi wyraźny rys egzystencjalny i jest bardzo aktualna. Jest to teologia spotkania i dialogu.

Ks. dr hab. Krystian Kałuża, prof. UO: Przede wszystkim chciałby podkreślić dużą wartość podstawowej monografii ks. dr. Piotra Rossy. Jest ona owocem długich i pogłębionych badań. Świadczy o jego dużej dojrzałości naukowej oraz solidnej metodologii. Jest to praca oryginalna. Także w środowisku języka hiszpańskiego nikt takiej pracy nie napisał. Podejmuje bardzo aktualny temat świadectwa. Podkreślić należy także wymiar wolności i dialogu uprawianej przez niego teologii, ale przeżywanych wewnątrz doświadczenia Kościoła. Posiada duże doświadczenie dydaktyczne.

Ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk: Chciałbym podkreślić dwa aspekty w pracy naukowo-dydaktycznej ks. dr. Piotra Rossy. Po pierwsze, posiada on bardzo solidnie wypracowany warsztat metodologiczny. Jest, obrazowo mówiąc, takim długodystansowcem, który systematycznie, ale uczciwie, biegnie do wyznaczonego celu. Po drugie, jest imponującym i doświadczonym dydaktykiem. Jest teologiem kompetentnym i z wielką pasją.

Ks. dr hab. Paweł Rabczyński, prof. UMW: Także pragnę podkreślić dwa wątki w działalności ks. Habilitanta. Przede wszystkim jego pracę jako opiekuna licznych prac magisterskich. Następnie duży wkład w popularyzowanie teologii w Polsce.

Dr hab. Elżbieta Kotkowska, prof. UAM: Pragnę zwrócić uwagę na charakterystyczny dla ks. dra Piotra Rossy rys stałego systematycznego rozwoju w jego pracy naukowej. Jest bardzo doświadczonym i solidnym dydaktykiem.

5. Realizując kolejny punkt porządku posiedzenia, przewodniczący Komisji, stwierdzając, że nie wpłynął wniosek o przeprowadzenie głosowania tajnego, zarządził głosowanie w trybie jawnym, którego celem było podjęcie decyzji o przedstawieniu Radzie Naukowej Dyscypliny nauki teologiczne Wydziału Teologicznego UAM w Poznaniu opinii w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego ks. dr. Piotrowi Rossie.

6. Wynik głosowania: uprawnionych do głosowania: 7 osób, obecnych podczas głosowania: 7, za rekomendowaniem: 7, przeciw: 0, za wstrzymaniem: 0, nieważnych: 0.

7. Wynik głosowania zdecydował, że Komisja postanowiła wystąpić z wnioskiem do Rady Naukowej Dyscypliny nauki teologiczne Wydziału Teologicznego UAM w Poznaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych ks. dr. Piotrze Rossie.

Poznań 8 maja 2020 r.

ks. prof. dr hab. Jan Perszon – przewodniczący,

ks. dr hab. Paweł Kiejkowski, prof. UAM – sekretarz komisji,

ks. dr hab. Janusz Lekan, prof. KUL – recenzent,

ks. dr hab. Krystian Kałuża, prof. ^{MO}OP – recenzent,

ks. prof. dr hab. Jarosław Moskałyk – recenzent,

ks. dr hab. Paweł Rabczyński, prof. UWM – członek komisji,

dr hab. Elżbieta Kotkowska, prof. UAM – członek komisji,